

ปิดเทอมของ หนูน้อย นิโกลา

*Les Vacances du
Petit Nicolas*

วรรณกรรมเยาวชน
ที่ชาวฝรั่งเศสยกย่อง
ให้เป็นสมบัติแห่งชาติ

พิมพ์ครั้งที่ 1

เรอเน กอสซินี : เขียน
ฌอง ฌากส์ ซ็องเป : วาดภาพประกอบ
อาบิกาล : แปล

Goscinnny & Sempé

แพรวสำนักพิมพ์

Les Vacances du Petit Nicolas

ปิดเทอมของหนูน้อยนิโกลา

เรอเน กอสชินี เขียน

อามิกาล แปล

ฌอง ฌากส์ ซ็องเป วาดภาพประกอบ

Goscinny & Sempé

Le Petit Nicolas®

Site Internet : www.petitnicolas.com

ก ร อ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ญ

พ่อกลับมาแล้วหยิบหนังสือพิมพ์ขึ้นมาอ่าน

- เรอเน กอสชินี

หนังสือคุณภาพ
โดยอนันต์กรกุล

ปิดเทอมของหนูน้อยนิโกลา

Les Vacances du Petit Nicolas

แปลโดยสำนักพิมพ์

ในเครือบริษัททอมรินทร์พรินต์ติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   แพร่สำนักพิมพ์

Titre original: Les Vacances du Petit Nicolas

© 2013 IMAV éditions / Goscinny - Sempé

Première édition en France: 1962

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ตีพิมพ์ซ้ำ

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก ธันวาคม 2565

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัททอมรินทร์พรินต์ติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวี ฤทธิ์พันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิวัฒพันธุ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดิศักดิ์ จิระพร • บรรณาธิการฝ่ายบริหาร สิริกานต์ ผลงาม

บรรณาธิการบริหาร รัฐวรรณ พัฒนารัตนกุล • บรรณาธิการ สุทัตตา อรุณวงศ์สกุล, ธัญโรจน์ โรจนชนส

บรรณาธิการต้นฉบับ ภาวิณี อสุนี วัฒนธนา • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น

ศิลปกรรม เกติพิบูล โหมตตาด • พิสูจน์อักษร นิภาดา พลายศรี

คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์ • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

ถ้าคุณคิดถึงเพื่อนที่กินตลอดเวลาอย่างอัลแซสต์ คนที่
พ่อรวยมากอย่างจอฟฟรัว หรือกระทั่งคนที่ขี้แยแต่เรียนเก่งมาก
อย่างอาญอง เล่มนี้อาจจะพักความคิดถึงนั้นไปก่อน

ไม่ต้องตกใจ พวกเขายังอยู่ร่วมกันป่วนกับนิโกลา เพียงแต่
เล่มนี้นิโกลาปิดเทอมอยู่ ตอนเด็กๆ สิ่งที่เราเรอคอยมากที่สุด
คงจะเป็นอะไรไปไม่ได้นอกจากการออกเดินทางไปเที่ยวกับพ่อแม่
นิโกลาก็เหมือนกัน

ด้วยความน่ารักของนิโกลา เราจะได้เจอเพื่อนใหม่มากมาย
ระหว่างเดินทาง รับรองว่าอ่านแล้วคุณจะสนุกไปกับเขาแน่ๆ

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

สารบัญ

พ่อเป็นคนเลือก	3
ชายหาดทราย	13
ตัวตลก	21
เกาะละออคงคลื่น	31
ออกกำลัง	39
กอล์ฟจิ๋ว	49
เล่นขายของ	57
กลับถึงบ้าน	65
เราต้องมีเหตุผล	75
ออกเดินทาง	83

สู้!	93
เล่นน้ำทะเล	101
แหลมเดส์บูร์ราส์	111
นอนกลางวัน	119
เกมกลางคืน	127
ซูปปลา	135
มีคนมาเยี่ยมเครเบ็ง	143
ความทรงจำวันปิดเทอม	153
คืนอำลา	161

นิโกลา
คนนี้เจ๋งสุด!

โกลแตร์

ที่โหล่ของห้อง ถ้าครูเรียกถาม
ในห้องเมื่อไหร่ เป็นอันว่า
ต้องถูกกักตัวไม่ได้ไปเล่นแน่นอน

อัลแชสต์

เพื่อนสนิทผมเอง
ตัวอ้วนตุ้ต๊ะและกินตลอดเวลา

อาญอง

คนนี้เป็นที่หนึ่งของห้อง
และเป็นคนโปรดของครูด้วย
แต่เพื่อนๆ ไม่ชอบซ้ำหน้า
เท่าไรหรอก

จอฟฟร้าว

พ่อของเขารวยมาก
และซื้อทุกอย่างที่เขาต้องการ
ให้เสมอ

รูฟูส

มีนกหวีดประจำตัว
พ่อเขาเป็นตำรวจ

เอ็ดส์

จอมพลัง
ที่ชอบชกจุมูกเพื่อนๆ

โมอาгим

ชอบเล่นลูกแก้วที่สุด เรียกว่า
เป็นมือวางอันดับหนึ่งก็ได้
ติดลูกแก้วเมื่อไหร่ก็...แกร้ง!
ไม่มีพลาด

มารี เอ็ดวิก

น่ารักมาก
ผมว่าอีกหน่อยเราคง
ได้แต่งงานกัน

แม่

ผมชอบอยู่บ้านที่สุดเวลาฝนตก
กับตอนที่ข้างนอกมีคนเยอะ
เพราะแม่จะทำของว่างอร่อยๆ สารพัด
ให้ผมกิน

พ่อ

ผู้กลับจากทำงานช้ากว่าผม
กลับจากโรงเรียนเสมอ
แต่พ่อไม่มีการบ้านต้องทำนี่

เมอซีเออร์เบลดูร์
เพื่อนบ้านเรา คู่กัดของพ่อ

คุณยาย

คุณยายใจดีที่สุด
ส่งของมาให้ผมเยอะแยะ
คุณยายชอบฆ่าทุกเรื่อง
ที่ผมพูด

ครูปุดปุด

ครูฝ่ายปกครองของเรา เราเรียกว่าครูปุดปุด
เพราะเขาจะพูดอย่างนี้ตลอด “มองตาครูสิ”
เวลาเรตัมซูป ฟองอากาศปุดปุดนั้นก็เหมือน
ตาโตๆ ของครูนั่นเอง
ชื่อนี้พวกรุ่นพี่เป็นคนตั้งให้

ครูประจำชั้น

ครูประจำชั้นใจดีและน่ารัก
ถ้าเราไม่ทำตัวเป็นลิงนะ

ปีการศึกษาที่ต้องเรียนอย่างคร่ำเคร่งสิ้นสุดลงแล้ว นิโกลาได้รับรางวัลผู้มีวาทศิลป์ อันเป็นรางวัลที่เน้นปริมาณมากกว่าคุณภาพ เขาต้องลาจากเพื่อนร่วมชั้นเรียน ทั้งอัลแซสต์ รูฟุส เอ็ดส์ จอฟฟรว์ เมซองต์ โฌอากิม โกลแตร์ และอาญอง หนังสือเรียน และสมุดถูกจัดเก็บเข้าที่ ได้เวลาคิดถึงช่วงพักผ่อนปิดเทอมกันแล้ว ที่บ้านของนิโกลา การเลือกสถานที่ที่จะไปพักผ่อนช่วงปิดเทอมไม่ใช่ปัญหา ที่เป็นเช่นนั้นเพราะ...

พ่อเป็นคนเลือก

ทุกปี ผมหมายถึงเมื่อปีที่แล้วกับปีไหนสักปีที่น่าานมากจนผมจำไม่ค่อยได้ พ่อกับแม่จะเถียงกันหน้าดำหน้าแดงว่าตกลงเราจะไปพักผ่อนช่วงปิดเทอมที่ไหนดี แล้วแม่ก็ร้องไห้ ยืนยันว่าแม่จะไปบ้านคุณยาย ผมเลยร้องไห้ไปด้วยอีกคน เพราะถึงแม้ผมจะรักคุณยาย แต่ที่บ้านคุณยายไม่มีชายหาดเลย สุดท้ายทุกคนก็ต้องตามใจแม่ แต่ไม่ได้ไปบ้านคุณยายหรอกนะ

เมื่อวาน หลังกินอาหารเย็นเสร็จ พ่อหันมามองพวกเราอย่างไม่สบายใจ และเอ่ยว่า

“ฟังให้ดีๆ! ปีนี้พ่อไม่อยากให้เราต้องมาเถียงกันอีก เพราะฉะนั้นพ่อจะเป็นคนเลือกเอง! เราจะไปเที่ยวทางใต้กัน พ่อเจอบ้านพักตากอากาศให้เช่าแห่งหนึ่งที่ปาล์ม-บีช-บีช เป็นบ้านสามห้องนอน มีน้ำประปา มีไฟฟ้าพร้อม พ่อไม่สนพวกห้องพักตามโรงแรมกับอาหารกระจอกๆหรอกนะ”

“ดีจังเลยคะที่รัก” แม่บอก “ฉันว่าดีมากเลย”

“ยอดเยี่ยมไปเลย!” ผมพูดแล้วก็วิ่งวนรอบโต๊ะ ก็เวลาดีใจ ใครจะทนนั่งเฉยที่โต๊ะได้กัน

พ่อทำตาโตเหมือนทุกครั้งเวลาประหลาดใจ พลังบอกว่า “เธอ ก็ดี”

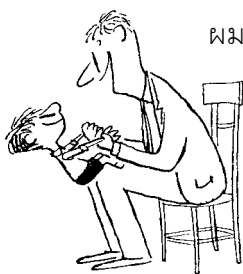
ขณะที่แม่เก็บโต๊ะอาหาร พ่อก็เข้าไปค้นหาหน้ากาสดำน้ำ ในตู้เก็บของ

“ลูกคอยดูนะ นิโกลา” พ่อบอกผม “เราสองคนจะไปดำน้ำ หาปลา一起吃สนุกเลย”

ผมชักจะประสาทขึ้นมาทันที ก็ผม ยังว่ายน้ำได้ไม่เก่งนี่ ถ้ามีใครจับผม ลงน้ำ ผมคงทำได้แค่ลอยตัว พ่อบอกว่าไม่ต้องกังวล พ่อจะสอนผมว่ายน้ำเอง เพราะตอนหนุ่มๆ พ่อเคยเป็นแชมป์ว่ายน้ำฟรีสไตล์ระดับภูมิภาค หากตอนนั้น พ่อมีเวลาฝึกซ้อมมากกว่านี้ พ่อคงทำลายสถิติได้แน่

“พ่อจะสอนผมดำน้ำหาปลาด้วยละ!” ผมบอกแม่ตอนที่แม่เดินออกมาจากห้องครัว

“ดีมากจ๊ะ ลูกรัก” แม่ตอบ “แต่ที่เมดิเตอร์เรเนียนคงเหลือปลาไม่ค่อยเยอะเท่าไหนหรอก มีคนมาตกปลากันเยอะจริงๆ”

“ไม่จริงสักหน่อย!” พ่อบอก แต่แม่รีบห้ามพ่อไม่ให้เถียง
กันต่อหน้าลูก และบอกว่าแม่เพียงแต่พูดตามข่าวที่อ่านเจอใน
หนังสือพิมพ์เท่านั้นเอง จากนั้นแม่ก็หันไปถักไหมพรมที่เริ่มถัก
มาแล้วหลายวัน

“ถ้าฉันนะฮะ” ผมบอกพ่อ “เราสองคนคงกลายเป็นตัวตลก
อยู่ในทะเลนะสิฮะ ถ้าไม่มีปลาให้จับ!”

พ่อเอาน้ำากไปเก็บไว้ในตู้เก็บของโดยไม่พูดอะไรอีก ผม
ชักจะหงุดหงิดแล้ว จริงสิ เวลาไปตกปลากับพ่อที่ไร ก็เหมือนเดิม

เราไม่เคยได้อะไรกลับมาสักที พ่อกลับเข้ามา แล้วหยิบหนังสือพิมพ์ขึ้นมาอ่าน

“อ้าว” ผมร้องถาม “แล้วถ้าจะดำน้ำหาปลา ต้องไปที่ไหนล่ะยะ”

“ลูกไปถามแม่ดูสิ” พ่อตอบ “แม่เขาเป็นผู้เชี่ยวชาญ”

“มีอยู่ทีแอตแลนติกโง๊ะ ลูกรัก” แม่บอกผม

ผมถามว่าแอตแลนติกอยู่ไกลจากที่ที่เราจะไปแค่ไหน พ่อตอบว่า ถ้าผมตั้งใจเรียนที่โรงเรียนมากกว่านี้ ผมคงไม่ตั้งคำถามนี้หรอก ผมว่าไม่ยุติธรรมเลย ก็ที่โรงเรียนไม่ได้สอนวิชาดำน้ำหาปลาสักหน่อย แต่ผมก็ไม่ได้พูดอะไรต่อ เพราะเห็นท่าทางพ่อเหมือนไม่อยากพูดแล้ว

“เราควรทำรายการข่าวของที่จะต้องเอาไปด้วย” แม่บอก

“ไม่ได้นะ!” พ่อโวย “ปีนี้เราจะไม่ชนของไปเป็นคันรถอย่างกับย้ายบ้านเด็ดขาด เอาไปแค่กางเกงว้ายน้ำ กางเกงขาสั้น เสื้อผ้าง่ายๆ กับเสื้อขนสัตว์สองสามตัว...”

“แล้วก็พวกหม้อ เครื่องชงกาแฟไฟฟ้า ผ้าห่มสีแดง กับจานชามไม่กี่ใบ” แม่เสริม

พ่อลุกขึ้นหันตัวอย่างหัวเสีย อ้าปากเหมือนจะพูดอะไรออกมา แต่ไม่ทันได้พูด เพราะแม่ชิงพูดขึ้นเสียก่อน

“คุณก็รู้นี้” แม่บอก “ที่พวกครอบครัวเบลดูร์เล่าให้เราฟังตอนไปเข้าบ้านพักตากอากาศเมื่อปีที่แล้วไง พวกจานชามมีแต่จานบินๆสามใบ เครื่องครัวก็มีแค่หม้อเล็กๆสองใบ แกมเบหนึ่งยังกันทะลุด้วย พวกนั้นเลยต้องไปหาซื้อของใช้ที่นั่นแบบราคาแพงลิบ”

“ก็เบลดูรู้จักวิธีเอาตัวรอดซะที่ไหน” พ่อว่า แล้วก็กลับมา
นั่งลง

“ก็ใช่” แม่บอก “แต่ถ้าคุณอยากจะกินซูปลาก็ขึ้นมา ฉันคง
ใช้หม้อก้นทะเลทำให้ไม่ได้หรอกนะ ต่อให้เราหาปลาได้ก็เถอะ”

คราวนี้ผมร้องให้ขึ้นมาอีก จริงด้วยสิ ต้องไม่สนุกแน่ ถ้า
ไปเที่ยวทะเลแล้วไม่ได้เห็นปลา แต่ใกล้ๆ กัน แถวแอตแลนติก
กลับมีปลาเยอะแยะมากมาย แม่วางไหมพรมที่กำลังถัก เข้ามา
กอดผม แล้วปลอบว่าอย่าเสียใจเพราะปลาไร้สาระอะไรพวกนั้น
เลย ผมต้องชอบแน่ ถ้าได้มองเห็นทะเลจากหน้าต่างห้องพัก
แสนสวยของผมทุกเช้า

“คือว่า” พ่ออธิบาย “จากตรงบ้านพัก เราคงมองไม่เห็น
ทะเล แต่ก็อยู่ไม่ไกลจากทะเลมากหรอก แค่สองกิโลเมตรเอง
เป็นบ้านพักตากอากาศที่เหลือหลังสุดท้ายในปลาซ-เลส-แปงพอดี”

“นะจ๊ะ ลูกรัก” แม่พูดปลางกอดผม ผมกลับไปนั่งที่พรม
เอาลูกแก้วสองลูกที่เล่นชนะเอดส์ที่โรงเรียนออกมาเล่น

“แล้วชายหาดที่นั่นคงเป็นหินกรวดสินะ” แม่ถาม

“ไม่ใช่ครับ คุณผู้หญิง! ไม่ใช่เลย!” พ่อตอบอย่างอารมณ์
ดี “เป็นหาดทรายต่างหาก! ทรายละเอียดสีขาวละ! ไม่มีทางเจอ
หินแม้แต่ก้อนเดียว!”

“ดีจัง” แม่บอก “แบบนี้โนโลจะได้ไม่เอาแต่ขว้างก้อนหิน
ลงน้ำ ตั้งแต่คุณสอนให้ลูกเล่นแบบนี้ ก็กลายเป็นเรื่องโปรดของเขา
ไปเลย”

แล้วผมก็ร้องให้อีก ก็มันเจ๋งสุดๆ นี่ซะ เวลาเราขว้าง
ก้อนหินให้กระดอนไปกับผิวน้ำ ผมเคยขว้างที่เดียวกระดอนตั้ง

สี่ครึ่งเขียว ไม่ยุติธรรมเลย สุดท้าย เราต้องไปอยู่บ้านพักเก่าๆ ที่มีหม้อกั้นทะเลนั้น อยู่ไกลทะเล แถมยังไม่มีก้อนหินกับปลาอีกต่างหาก

“ผมจะไปบ้านคุณยาย!” ผมร้องตะโกนแล้วเตะลูกแก้วลูกหนึ่งที่ได้จากเอ็ดส์

แม่เข้ามาอดผมอีกครั้งและบอกให้ผมหยุดร้องให้ แม่บอกว่าคนที่ต้องการวันหยุดพักผ่อนมากที่สุดในบ้านคือพ่อ ดังนั้นแม้ที่ที่ไปจะไม่สวยแค่ไหน เราก็ควรจะไปและทำเป็นว่าเราชอบที่นั่นด้วย

“เดี๋ยว เดี่ยว เดี่ยว...” พ่อพูด

“แต่ผมจะเล่นขว้างก้อนหิน!” ผมร้อง

“เอาไว้อ่านปืหนั้นลูก” แม่บอกผม “เพื่อพ่อจะพาพวกเราไปเที่ยวเบงส์-เลส์-แมร์สกัน”

“ที่ไหนนะ” พ่อถาม งงจนอ้าปากค้าง

“ที่เบงส์-เลส์-แมร์ส” แม่บอก “ในแคว้นเบรอตานญ แกวแอตแลนติกยังงี้ละ ที่นั่นมีปลาเยอะแยะ มีโรงแรมเล็กๆ น่าพัก แกวชายหาดที่มีทั้งทรายและก้อนหินเลยนะ”

“ผมจะไปเบงส์-เลส์-แมร์ส!” ผมร้อง “ผมจะไปเบงส์-เลส์-แมร์ส!”

“เดี๋ยวจะลูก” แม่บอกผม “อย่างอแง ให้พ่อเป็นคนเลือกนะจ๊ะ”

พ่อยกมือลูบหน้าพร้อมถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วพูดว่า

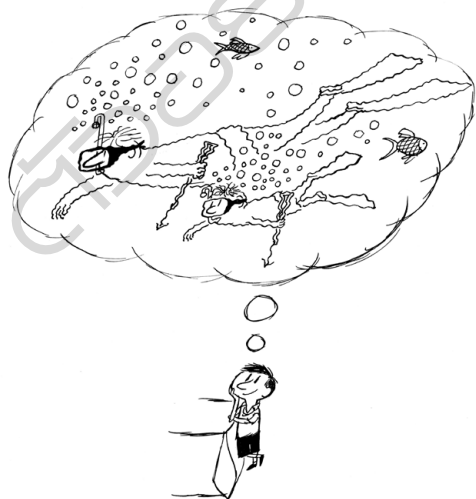
“เอาละ พ่อแล้ว! เข้าใจแล้ว โรงแรมที่คุณว่าน่าจะชื่ออะไรนะ”

“โป-ริวาคะที่รัก” แม่บอก

พ่อบอกว่า ตกกลาง พ่อจะเขียนจดหมายไปถามที่นั่นดูว่า ยังมีห้องพักเหลืออยู่บ้างไหม

“ไม่ต้องแล้วละคะที่รัก” แม่บอก “ฉันจัดการเรียบร้อยแล้ว เราได้ห้องพักหมายเลขสิบแปดหันหน้าไปทางทะเล มีห้องน้ำ พร้อมอ่างอาบน้ำด้วย”

แล้วแม่ก็บอกให้พ่อยืนนิ่งๆ จากนั้นก็เอาเสื้อกันหนาวไหมพรมที่ถักมาทาบตัวพ่อเพื่อดูว่ายาวพอดีหรือไม่ เพราะอากาศยามค่ำที่เบรอตานูคงจะเย็นไม่น้อย

หลังจากพ่อของนิโกลาตัดสินใจแล้ว ก็เหลือแต่เก็บกวาดบ้านให้เรียบร้อย เอาผ้ามาคลุม ม้วนพรมเก็บ ดึงผ้าม่าน จัดกระเป๋าคอมพิวเตอร์เตรียมใส่ติดกับกระเป๋าหิ้วไว้กินบนรถไฟระหว่างเดินทางด้วย

การเดินทางโดยรถไฟผ่านไปได้ดี ยกเว้นตอนที่แม่ของนิโกลาถูกต่อว่าเพราะเปลืองเอาเกลือสำหรับโรยไข่ต้มไปใส่ไว้ในหีบสื่อน้ำตาลที่ขนไปกับตู้สัมภาระ ในที่สุดทุกคนก็มาถึงแบงก์-เลส์-แมร์ส เข้าสู่โรงแรมโบ-ริวาช มีทะเลอยู่เบื้องหน้า ช่วงพักผ่อนปัดเทอมเริ่มต้นขึ้นแล้ว...

ชายหาดหรรษา

ที่ชายหาด เราสนุกกันมาก ผมได้รู้จักเพื่อนใหม่หลายคน มีแบลสฟรุตตูเออ และมาแมร์ต จอมเงิ่เง่า ยังมีอิเรเน่ ฟาบริซ และโกม รวมทั้งอีฟ ที่ไม่ได้นับว่าไปเที่ยวไหนช่วงปิดเทอม เพราะเขาอยู่ที่นั่นอยู่แล้ว เราเล่นกัน ทะเลาะกัน ไม่พูดกัน แต่ก็สนุกสุดๆเลย

“ไปเล่นกับเพื่อนๆดีๆนะลูก” พ่อบอกผมเมื่อเช้านี้ พ่อจะพักผ่อนและนอนอาบแดดสักหน่อย แล้วพ่อก็เริ่มชโลมน้ำมันทั่วตัว หัวเราะพลางพึมพำว่า “ฮ่า...นี่ถึงเพื่อนๆที่นั่งทำงานกันอยู่!”

เราเอาลูกบอลของอิเรเน่มาเล่นกัน “ไปเล่นกันตรงโน้นไป” พ่อบอกหลังจากทาน้ำมันทั่วตัวแล้ว แต่ไม่ทันไร เบ๊รียง! ลูกบอลโดนหัวของพ่อเข้าอย่างจัง แน่ละ พ่อโมโหมาก เลยเตะบอลลูกนั้นออกไปเต็มแรง ลูกบอลลอยละลือตกลงไปในน้ำใกล้ลิบเป็นลูกเตะที่แรงมาก “นั่นไงล่ะ จนได้” พ่อบ่น อิเรเน่วิ่งหายไป

และกลับมาพร้อมพ่อของเขา พ่อของอิเรเน่ตัวใหญ่และอ้วนมาก
หน้าตาถมึงทึบ

“คนนี่ฮะพ่อ!” อิเรเน่บอกพร้อมชี้มาที่พ่อ

“คุณใช้ไหมที่เตะลูกบอลของเจ้าตัวเล็กลงทะเลไป” พ่อของ
อิเรเน่ถามพ่อ

“ก็ใช่ละสิ” พ่อผมตอบพ่อของอิเรเน่ “ลูกบอลนั้นกระเด็น
มาโดนหน้าผมเต็มๆนี่”

“แต่เด็กๆก็ต้องมาเล่นกันที่ชายหาดอยู่แล้ว” พ่อของอิเรเน่
บอก “ถ้าคุณไม่ชอบก็อยู่บ้านไปสิ ผมจะคอยอยู่ตรงนี้ คุณต้อง
ไปเก็บลูกบอลมาคืน”

“อย่าไปใส่ใจเลย” แม่บอกพ่อ แต่ดูเหมือนพ่อจะใส่ใจอยู่

“ก็ได้ๆ” พ่อพูด “ผมจะไปเอาลูกบอลเจ้าปัญหามาคืนให้”

“งั้นสิ” พ่อของอิเรเน่บอก “ถ้าผมเป็นคุณ ผมก็ต้องทำ
อย่างนั้นเหมือนกัน”

พ่อใช้เวลาหาลูกบอลอยู่นานเพราะลูกบอลถูกลมพัดลอย
ออกไปไกลมาก พ่อดูท่าทางเหนื่อยมากตอนที่ส่งลูกบอลคืนให้
อิเรเน่ ก่อนจะหันมาพูดกับพวกเขาว่า

“ฟังนะเด็กๆ ฉันอยากจะพักผ่อนจริงๆ เพราะฉะนั้น
แทนที่จะเล่นบอลแบบนี้ ทำไมไม่ลองหาอย่างอื่นเล่นกันดูล่ะ”

“เอ่อ เช่นอะไรดี ช่วยบอกหน่อยสิคะ” มาแมร์ตถาม งี้เง่า
จริงๆ เจ้านี่!

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน” พ่อตอบ “ชุดหลุมกันใหม่ ลองชุด
หลุมที่หาดทรายดู สนุกดีนะ” พวกเขาเห็นว่าเป็นความคิดที่ดูเจ๋งดี
จึงพากันไปหาพลั่วมาขุดหลุม ระหว่างนั้นพ่อตั้งใจจะชโลมน้ำมัน
ที่ตัวซ้ำอีกครั้ง แต่ก็ต้องอด เพราะไม่มีน้ำมันเหลือติดอยู่ในขวด
เลย “เดี๋ยวผมจะไปชื้อน้ำมันที่ร้านค้าตรงสุดทางหน่อยนะ” พ่อ
บอก แม่เลยหันมาถามกลับว่าทำไมพ่อจึงไม่อยู่สงบๆ บ้าง

พวกเขาเริ่มขุดหลุม เป็นหลุมที่มหัศจรรย์ทีเดียว ทั้งกว้าง
และลึกมาก พ่อเดินถือขวดน้ำมันกลับมา ผมเรียกพ่อแล้วบอกว่า

“พ่อเห็นหลุมที่พวกเราขุดรึยังฮะ”

“เจ๋งมากลูก” พ่อชม จากนั้นก็พยายามใช้ฟันเปิดฝาจุขวดน้ำมัน ขณะนั้นมีชายคนหนึ่งสวมหมวกแก๊ปสีขาวเดินเข้ามาถามว่า ใครเป็นคนอนุญาตให้ขุดหลุมบนหาดทราย “เขาอะเมชิเออร์!” เพื่อนๆ บอกพร้อมกันและชี้มาที่พ่อ ผมรู้สึกภูมิใจมาก คิดว่าชายสวมหมวกแก๊ปคนนั้นต้องเข้ามาชมพ่อแน่ๆ แต่กลายเป็นว่าเขาดูท่าทางไม่พอใจ

“นี่คุณเพี้ยนรึเปล่า ที่เป็นคนตัดสินใจให้เด็กๆ เล่นอะไรแบบนี้” เขาถาม

พ่อยังคงง่วนกับการเปิดจุขวดน้ำมัน แต่ก็ถามกลับว่า “แล้วยังไง”

ยังงั้นอะเธอ ชายสวมหมวกแก๊ปโวยลั่น “ไม่น่าเชื่อว่าจะมีพวกไร้สติทำแบบนี้ หลุมนี้อาจทำให้คนพลัดตกลงไปจนขาหักได้ หรือไม่เวลาน้ำขึ้น คนที่ว่ายน้ำไม่เป็นอาจพลัดตกลงหลุมเข้าแล้วก็จมน้ำ หรือไม่ทรายก็พังถล่มลงมาแล้วอาจมีคนตกลงไปในหลุม หรือมีเหตุน่ากลัวอีกมากมายที่อาจเกิดขึ้นเพราะหลุมนี้ก็ได้นะ เพราะฉะนั้นกอลบหลุมนี้เสีย”

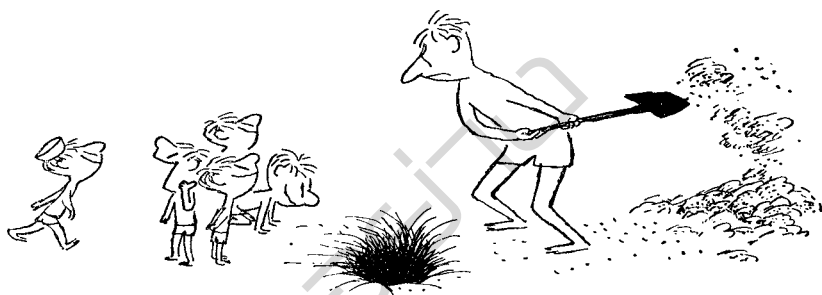
“เออละ” พ่อบอก “เด็กๆ มาช่วยกันกอลบหลุมนี้เดี๋ยวนี้” แต่ไม่มีเพื่อนคนไหนอยากทำสักคน

“หลุมนะ” โกมเอ่ย “ตอนขุดก็สนุกดีนะ แต่ตอนกอลบนี่สิไม่เห็นน่าสนุกเลย”

“พวกเรา ไปเล่นน้ำกันเถอะ!” ฟาบริซบอก แล้วทุกคนก็วิ่งหนีไป เว้นผมคนเดียวที่ยังยืนอยู่ เพราะเห็นว่ามันนี่พ่อต้องเจอปัญหาแน่

“เด็กๆ! เด็กๆ!” พ่อตะโกนเรียก แต่ชายสวมหมวกเก็บบอกว่า

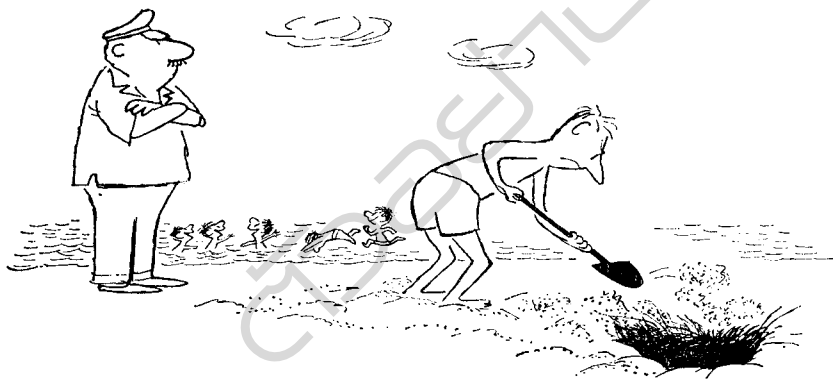
“ปล่อยให้เด็กๆไปเล่นกันเถอะ ส่วนคุณก็รีบกลับหลุมนี้เสียเร็วๆ!” แล้วเขาก็เดินจากไป

พ่อถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วเข้ามาช่วยผมกลับหลุมนั้น เรามีพลั่วจั่วอยู่เพียงอันเดียว เลยต้องเสียเวลาทำอยู่นาน และเมื่อใกล้จะเสร็จ แม่ก็มาบอกว่าได้เวลากลับไปกินอาหารกลางวัน ที่โรงแรมแล้ว ควรจะรีบไป เพราะหากเราไปถึงโรงแรมเช้าจะไม่มีบริการอาหาร “เก็บข้าวของ พลั่วกับถังของลูกด้วย แล้วมาได้แล้วจ๊ะ” แม่บอกผม

ผมเก็บข้าวของของตัวเอง แต่กลับหาถังไม่เจอ “ช่างเถอะลูก เรากลับกันดีกว่า” พ่อบอก แต่ผมร้องไห้โฮออกมา ถึงสี่เหลียงแดงใบเก่งที่ผมใช้ก่อปราสาททรายสวยๆ

“ใจเย็นๆ” พ่อบอก “ลูกเอาถังไปวางไว้ตรงไหน” ผมตอบว่า มันอาจจะอยู่กันหลุมที่เราเพิ่งจะกลบเสร็จไปก็ได้ พ่อจึงผมด้วยสายตาราวกับอยากจะตีผมสักเพียะ ผมเลยยิ่งร้องไห้หนักขึ้นแล้วพ่อก็บอกว่า เอาละ พ่อจะเป็นคนหาถังใบนั้นเอง แต่ผมต้องหยุดส่งเสียงแสบแก้วหูก่อน พ่อผมใจดีกว่าพ่อคนอื่นๆเลย! แต่เพราะเราทั้งคู่มีแต่พลังจื๋ออันเดิม ผมเลยช่วยพ่อไม่ได้ ขณะที่ผมดูพ่อขุดอยู่นั้น ก็ได้ยินเสียงแผดดังขึ้นจากด้านหลัง

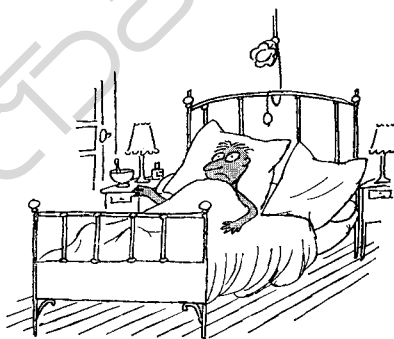

“นี่คุณคิดจะลองตีกับผมใช่ไหม” เมื่อหันกลับไปมอง พ่อก็ร้องด้วยความตกใจ เราเห็นชายสวมหมวกเก็บลีชาวคนเดิม “ผมจำได้นะว่าเคยห้ามพวกคุณขุดหลุมตรงนี้” เขาพูด พ่อจึงอธิบายให้ฟังว่ากำลังขุดหาถังของผมอยู่ ชายคนนั้นจึงกล่าวอนุญาต แต่มีข้อแม้ว่าพ่อจะต้องกลบหลุมนี้ให้เหมือนเดิมเมื่อหาเสร็จแล้ว จากนั้นเขาก็ยื่นผ้าพ่ออยู่ตรงนั้น

“ถ้างั้น” แม่เอ่ยกับพ่อ “ฉันจะกลับไปที่โรงแรมกับนิโกลา
ก่อนนะ ถ้าคุณหาถึงเจอก็ค่อยตามมาแล้วกัน” แล้วเราก็ตออกจาก
ตรงนั้นมา พ่อกลับมาถึงโรงแรมช้ามาก ดูเหน็ดเหนื่อย ไม่อยาก
กินอะไร จากนั้นก็ไปเข้านอน พ่อคงหาถึงโบนั้นไม่เจอ แต่ไม่เป็นไร
หรอก เพราะผมเพิ่งเห็นว่าผมทิ้งมันไว้ในห้องนอนนี่เอง ตอนบ่าย
เราต้องโทร.เรียกหมอมามาเพื่อให้ตรวจดูรอยไหม้แดงที่ตัวพ่อ หมอ
บอกว่าพ่อต้องนอนพักผ่อนสักสองวัน

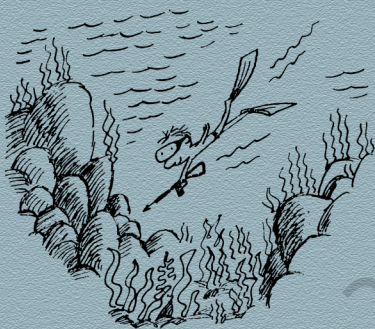
“ไม่มีใครไปตากแดดเบรียงโดยไม่ทาน้ำมันให้ทั่วตัวก่อน
แบบนี้หรอก” หมอว่า

“เฮ้อ!” พ่อพูด “นึกถึงพวกเพื่อนๆ ที่นั่งทำงานกันอยู่!”
แต่ครั้งนี้ตอนพูดพ่อไม่ได้หัวเราะแล้ว

โชคไม่ดีเลย ในบางครั้งดวงอาทิตย์ที่แคว้นเบรอตานุกลับโคจร
ไปส่องแสงเหนือโกตดาซัวร์แทน ด้วยเหตุนี้ เจ้าของโรงแรม
โบ-ริวาชจึงเฝ้าสังเกตเครื่องวัดความกดอากาศของเขาอย่าง
กระวนกระวาย เพราะนั่นเป็นตั้ววัดบรรยากาศอันกดดันของ
ผู้เข้าพักในโรงแรมด้วย...

“ลูกคอยดูนะ นิโกลา” พ่อบอกผม
“เราสองคนจะไปดำน้ำหาปลากินให้สนุกเลย”

“หนังสือเรื่องนี้ทำให้ผู้อ่านนึกถึงวัยเด็ก
เมื่อเรามีอิสระในการทำทุกอย่างและกล้าที่จะคิดทุกอย่าง”

- หนังสือพิมพ์ *The Guardian*

ยอดขาย 15 ล้านเล่ม แปลเป็นภาษาต่างประเทศกว่า 45 ภาษา

หมวดวรรณกรรมเยาวชน

ISBN 978-616-18-2104-3

ทดลองอ่าน

Cover Design: Siriporn S.

225 บาท